

PAVLIHA

Pripoveduje Pavle Flerè

Tudi pri čevljarju uboga Pavliha tako natanko, da ga ne obrajtajo

Zdaj si najde Pavliha delo pri čevljarju, ki je rajši postopal, kakor delal, in rajši posedal v krčmi, kakor na svojem trinožniku.

Ko se nekoč spet odpravi pohajkovat, da Pavlihu kos usnja in mu reče, naj ga prireže. Na Pavlihovo vprašanje, po kakšni meri hoče imeti urezano, odgovori: »Urezuj debelo in drobno, kakor vidiš pastirje, ki gonijo na pašo!«

»Prav,« odvrne Pavliha ter se spravi na delo takoj, ko odide čevljar zdoma.

Vzame usnje in krivec ter nareže iz usnja prašiče, vole, teleta, ovce, koze, kozle in še druge živali.

Zvečer se vrne mojster domov in vpraša Pavliha, kaj mu je pripravil. Ali je debelo gledal! Prime se za glavo in reče: »Za božjo voljo, kaj si vendar napravil?«

»Kaj vam ni povšeč?« se začudi Pavliha. »Napravil sem vendar samo to, kar ste mi ukazali.«

»Kaj?« se zavzame čevljar. »Jaz da bi ti ukazal kvariti usnje?«

»Ukazali, ukazali,« trdi Pavliha. »Rekli ste mi, naj prirezujem debelo in drobno, kakor vidim pastirje, ki gonijo na pašo.«

»Eh!« se jezi mojster. »Rekel sem ti, da prireži velike in male čevlje, kakor jih nosijo pastirji, ki gonijo na pašo, pa da šivaj take čevlje lepo po vrsti.«

»Glejte, mojster,« ga tolaži Pavliha. »Če bi mi tako povedali, bi bilo vse dobro. Tako pa —« Rekši napravi žalostno lice, kakor da se sam

ne more potolažiti spricho svoje nerodnosti.

Mojster se nazadnje potolaži in odpusti Pavlihu škodo, ko mu ta obljubi, da v prihodnje stori vse, kakor mu ukaže.

Kmalu potem mojster sam prirezuje ter podaja prirezano usnje Pavlihu rekoč: »Na, šivaj lepo po vrsti male čevlje z velikimi!«

Pavliha vzame blago, mojster pa ga gleda in vidi, kako jemlje Pavliha blago za male in blago za velike čevlje in vse to lepo sešiva.

»Kaj spet počneš?« se razhudi mojster.

»I, kar ste mi rekli,« nedolžno odgovori Pavliha. »Malo lepo po vrsti z velikim.«

»Ti si mi pravi,« de šivar. »Vse napraviš, kar in kakor se ti reče, ne pomisliš pa, kako je bilo mišljeno, kar se je reklo!«

»Res je,« na to Pavliha. »Zakaj vem, da kdor napravi, kakor so mu rekli, ga ne tepejo. Če pa ne, je narobe.«

»Že prav,« povzame mojster. »Viš, le da sem mislil sam malo drugače, kakor si razumel ti. Kar sem ti dejal, je bilo tako, da dodelaj najprej par majhnih in potem par velikih čevljev, ali pa najprej par velikih in potem par majhnih; zato sem rekel, da delaj lepo po vrsti. — Na, mu še reče, »vzemi zdaj drugo delo v roke. Tu imaš kos usnja, ureži mi iz njega čevlje po kopitul!« Mojstru se je že mudilo v krčmo, zato vrže Pavlihu usnje in brž gre.

Sedeč pri drugem poliču se v krčmi naenkrat zmisli, kako je na-

ročil svojemu pomočniku. Zazdi se mu, da bi ga ta spet lahko napak razumel. Hitro tedaj popije vino in teče domov. Tu najde Pavliha, ki urezuje vse usnje po najmanjšem kopitu.

urezovati po kopitu, pa sem si mislil, da je vseeno, po katerem. In sem vzel tisto, ki mi je bilo najbolj pri roki.«

»Že vidim,« ga preseka mojster, »da se s teboj ne da izhajati. Kar

»Bog te je dal!« zakliče mojster. »Zakaj urezuješ vse po najmanjšem kopitu? Pokaj nama bo toliko majhnih čevljev? Ali ne veš, da se mora prirezovati vedno po večjih, ker se iz takega kosa še vedno lahko urežejo manjši?«

»Na to res nisem mislil,« se zagovarja Pavliha. »Rekli ste mi samo

besede znaš gristi in obračati, kakor se zdi tebi. — Ampak zdaj mi plačaš usnje, ki si mi ga pokvaril.«

»O,« pravi Pavliha mirno, »strojar vam gotovo rad udela in proda tudi drugi kos.« Nato vstane, gre skozi vrata, se obrne in še reče: »Če se ne vrnem, vedite, da sem bil tukaj. Zbogom!«

(Dalje prih.)

IZ MLADIH PERES

Pomladne cvetice

V tišini na obronku gozda se zvonček z glavico je vzpel, trobentico je v rosnem jutru iz posteljice sonček vzpel.

Zdaj zvonček vseokrog pozvanja: Vijolica, prebudi se! Trobentica glasno oznanja: Mi smo že tu! Ne muči se!

Opojno sladko gozd dehti, sto drobnih cvetk v nebo kipi, vse božje stvarstvo veseli se prvih zlatih sončnih dni.

Čebelice se v gostem roju ves dan cveticam klanjajo, zvečer vse trudne v toplem panju se v sladke sen zasanjajo.

Trobentice in zvončke bele so šli otroci pridni brat, vsi srečni so domov prinesli preljudi mamici — pomlad...

I. Č.

Velikonočna

Zvonovi čez polje zvonijo, ves čist je njih glas in svetel, v sladko pomladno melodijo odmeva pesem: Krist je vstal.

Marjan